

12. Somna in

Jag är i mitt inre landskap på en stig jag inte känner sedan tidigare. Jag får en drömlig känsla av att någon söker mig. Det känns mer som ett rop, eller i alla fall inte ett tydligt tilltal. Den nya stigen gör det lätt att hitta, så jag bara följer den. Hör vatten och efter en stund kommer jag till en bäck. Där slutar stigen, men det är lätt att följa bäcken. Drömmen eller drömmaren kallar mig uppströms.

Medan jag går klarnar bilden. Det är en tonårsflicka, som drygt fem år tidigare dog av en stor dos sömnmedel. När jag fick höra om det, fick jag en stark känsla av att hon egentligen inte ville dö. Hon ville bara sova länge, länge.

Bäcken leder mig till en glänta i ett vackert lövträdslandskap. Där ligger hon, en sovande tonårsflicka. Hon sover djupt och verkar inte märka mig. Reagerar inte när jag säger åt henne att vakna. Inte heller när jag rör vid hennes arm, som jag brukar göra när jag ska väcka någon och det inte räcker med rösten. Jag skakar henne lätt, ingen reaktion. Jag pratar med henne och hon ser inte ut att lyssna, men ändå får jag en känsla av att hon hör vad jag säger.

”Vad ville du när du tog alla tabletterna?”

Hon svarar djupt inifrån sömnen, som om det

är någon annan som talar.

”Sova, bara sova.”

”Du har sovit länge nu, i mer än fem år.”

”Jag vill bara sova.”

”Det var just det jag trodde, att du inte ville dö, men det gjorde du. Din kropp klarade inte av det.”

Hon rör på sig, blir orolig, men sover fortfarande som om hon gömmer sig i sömnen. En stund är jag osäker på vad som är bäst att göra. Är det kanske bäst att låta henne vara i fred i sin sömn? Nej, det känns fel, hon har kallat på mig och när jag nu kommit hit så är det för att hjälpa henne vidare. Bestämmer mig för att väcka henne, tar lite vatten från bäcken i handen och baddar hennes panna. Hon blir lugnare, hajar liksom till, men fortsätter att sova. Jag gör om det flera gånger, många gånger. Jag är nog på rätt väg, men det räcker inte.

”Du ska vakna nu. Din kropp dog för flera år sedan. Du kan inte återvända till den. Jag ska hjälpa dig att gå vidare.”

Det känns rätt absurt, att väcka en död, men det är vad som behövs. Hon måste förstå vad som hänt för att kunna gå vidare. Jag stänker, plaskar vatten på hela henne nu. Det räcker ändå inte. Hon ligger bara någon meter från bäcken. Nu ser jag att vattnet kommer från en källa strax ovanför. Det förklarar varför det är så kallt. Det känns alldeles ovanligt rent, renande. Det är mjukt och levande.

Jag släpar henne ner i vattnet. Där är stenigt på botten och jag är rädd att skada henne, samtidigt som jag undrar om en egentligen kan bli skadad här i gränslandet. Det känns i alla fall som en kropp jag släpar på och jag har full känsl i min egen kropp, så det är nog bäst att ta det varligt. Jag får ner hela flickan i det kalla vattnet. Ansiktet håller jag upp och ser till att inte mun och näsa kommer under vatten när jag doppar hjässan.

Då vaknar hon till slut och sätter sig upp.

”Det var inte meningen att jag skulle dö, jag orkade bara inte leva.”

”Förstod du att det var en risk.”

”Jag ville inte vakna, men jag ville inte dö, det ville jag inte.”

Hon börjar gråta där hon sitter i den grunda bäcken. Jag sitter kvar nära henne nere vid vattnet och låter henne gråta färdigt.

”Vad ska jag göra nu då, nu när jag har vaknat?”

”Du ska gå vidare, se dig om”

Hon gör det och överrumplas av ljuset på andra stranden. Hon sitter mitt i bäcken och har lika nära till den sidan som till den hon legat och sovit på.

”Vilken sida är mest lockande?”

Det är ingen tvekan, hon är redan på väg, innan jag hunnit uttala frågan. Nu när hon vaknat vill hon vidare. Hon vänder sig ditåt när

hon reser sig. Hejar som hastigast på mig med en blick över axeln och försvinner upp på land, iväg ut ur mitt synfält och in i ljuset.

